

gen har ønsket at sætte af, netop fordi vi ikke ønsker, at det skal gå ud over andre indsatser, sådan som vi har set tidligere, f.eks. i forbindelse med Kosovokrigen.

Det er vigtigt, at vi søger at få helet de sprækker, der er kommet i det internationale samfund, i FN, NATO og EU – ikke mindst af hensyn til de humanitære indsatser, der skal ske i de kommende dage i forbindelse med nødhjælp, men på længere sigt også af hensyn til genopbygningen af Irak, når krigen forhåbentlig snart er overstået. Det er vigtigt, at vi får FN på banen igen.

Jeg vil godt her mod afslutningen af min tale opfordre regeringen til – i modsætning til hvad den har gjort med B 118 og det militære bidrag – at drage omsorg for, at Folketingets partier som helhed bliver inddraget i den fase, der indtræder, når B 118 desværre bliver vedtaget om lidt, så vi ikke også her får en splittelse i Folketinget. Det vil altid være sådan, også når det er svære beslutninger, at Folketinget bliver delt for og imod, og det kan ikke være anderledes. Man må dele sig efter anskuelser og efter synspunkter og efter sin bedste overbevisning, men det skal helst ske på baggrund af, at der er gået en frugtbar dialog og en god proces forud, og det har ikke været tilfældet i denne for vort land og for det internationale samfund så alvorlige sag.

Kl. 18.05

Derfor skal der fra Kristeligt Folkepartis side lyde en stærk appel til regeringen om i det mindste at inddrage Folketingets partier og skabe ikke bare folkelig, men også parlamentarisk forankring bag så vigtige beslutninger og drage omsorg for, at Folketingets partier også bliver inddraget efterfølgende.

Men som sagt: Kristeligt Folkeparti kan ikke støtte regeringens beslutningsforslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så får hr. Holger K. Nielsen ordet, for jeg har forstået, at han ved en fejl kun fik 5 minutters taltid, og det retter vi op på nu, så hr. Holger K. Nielsen får lov til at få yderligere 5 minutter. Derefter har jeg to privatister, nemlig hr. Mogens Lykketoft og hr. Helge Adam Møller.

Holger K. Nielsen (SF):

Det er vel indlysende, at det, at vi om lidt bliver en krigsførende part og uden FN-mandat går i krig sammen med et andet land, vil få konsekvenser, også for den fremtidige danske udenrigspolitik.

Når man har hørt debatten i dag og har hørt debatten i det hele taget, synes jeg i virkeligheden, det er horribelt, hvad man har hørt af bemærkninger om FN – selvfølgelig fra Dansk Folkeparti, men også fra regeringspartiernes ordførere, især Venstres ordfører. Essensen i det, der har sagt om FN, er, at det i virkeligheden er en lige gyldig organisation. Det er en organisation, der kun kan betyde noget i det omfang, den støtter USA. Det er USA, der er den virkelige, den vigtige aktør, FN er reduceret til noget perifert.

Efter min opfattelse er der tale om en helt, helt ny dansk udenrigspolitik, men det flugter jo meget godt med holdningen til det militære bidrag, hvor man har accepteret, at det er USA, der bestemmer angående Irakkrigen. FN kan være med, hvis FN er enig med USA, men hvis FN ikke er enig med USA, er det værst for FN. Det er den holdning, den opfattelse af den internationale retsorden, man har knæsat med forslaget her og den beslutning, der træffes om lidt, og det er også de holdninger, der er kommet til udtryk hos en lang række af de borgerlige ordførere.

Dette her får konsekvenser, også konsekvenser for vores EU-politik. Danmark er blevet marginaliseret i det europæiske samarbejde. Vi står sammen med Storbritannien og Spanien isoleret fra de fleste andre EU-lande.

Den splittelse, der er, og som jeg forstår at man forsøgte at bygge bro over med en bedre middag i aftes, er langt, langt mere omfattende, end statslederne ville være ved i aftes. Den handler grundlæggende om, hvorvidt vi vil have et Europa, der skal udvikle sig på egne præmisser, eller om vi vil have et Europa, der skal være en underafdeling af USA. Det er valget, og her har den danske regering valgt side. Den danske regering ønsker et EU og et Europa, der i realiteten er en underafdeling af USA.

Man vil godt have en fælles europæisk politik på en række områder. Men hvis den kommer i karambolage med amerikanske interesser, og hvis USA siger: Nej, det skal være sådan og sådan – ja, så bøjer den danske regering sig i støvet for USA. Det var jo det, der var tilfældet med det brev, som den danske statsminister skrev sammen med en række andre statsledere. Det var et bevidst splittelsesforsøg fra Washington, helt bevidst, og den danske regering spillede med og spillede nyttig idiot for den amerikanske højrefløj. Det gælder også på en lang række andre områder, og derfor er vi nødt til at vurdere den